

Vorbirea de pe Muntele Măslinilor în Matei 24 și 25 (2)

Matei 24.45-25.30

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 08.03.2022, Actualizat: 08.03.2022

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

2 | Venirea Domnului pentru creștinătate (Matei 24.45-25.30)

La începutul acestei secțiuni, observăm o schimbare clară în exprimările Domnului referitoare la venirea Sa. Această schimbare indică faptul că El nu vorbește despre aceiași oameni ca în secțiunea anterioară. J.N. Darby a spus că această parte a discursului este de fapt o paranteză. Presupun că, într-un fel, am putea trece de la Matei 24.44 la Matei 25.31, unde tema venirii Fiului Omului este continuată.

Unele dintre diferențele din acest pasaj sunt:

- Venirea Domnului nu este menționată ca fiind venirea Fiului Omului.
- Venirea Domnului (răpirea) este menționată de trei ori.
- Nu este citată nicio profeție din Vechiul Testament.
- Nu sunt date semne pământești.
- Ierusalimul și Templul nu sunt menționate.
- Sabatul nu este menționat.
- Hristos ca Mesia nu este menționat („Hristos” înseamnă „Mesia”; Ioan 1:41).

Aceste lucruri arată că subiectul pe care îl avem acum în fața noastră nu are nimic de-a face cu iudeii, ci cu un alt grup de oameni. La o examinare mai atentă, devine clar: Domnul vorbește despre venirea Sa în legătură cu cei de pe pământ care au primit lumina Evangheliei harului lui Dumnezeu care este predicată astăzi; este vorba de partea creștinată a pământului, numită uneori creștinătate. Deci este o chestiune de responsabilitate creștină în acest timp prezent, când Israel este respins în căile lui Dumnezeu și Domnul este absent.

Trei parabole

Această secțiune este alcătuită din trei parabole:

1. Prima pildă se găsește în Matei 24.45-51. Accentul este pus pe credințioșia în timpul absenței Domnului.
2. A doua pildă se găsește în Matei 25.1-13. Accentul este pus pe vegherea în timpul absenței Domnului.
3. Ultima pildă se găsește în Matei 25.14-30. Ea pune accentul pe utilitatea în slujire în timpul absenței Domnului.

Am putea rezuma cele trei parabole ca *fidelitate, vigilență și folos*.

Este semnificativ faptul că venirea Domnului pentru credincioși (răpirea) este menționată în toate cele trei parabole (Matei 24.46; 25.10; 25.19), în timp ce se observă că ea lipsește în prima parte. Arătarea lui Hristos este menționată și ea în acest pasaj (Matei 24.50; 25.26-30), dar ea nu este niciodată menționată ca fiind venirea Fiului Omului.

Parabola I: credințioșia (fidelitatea) în timpul absenței lui Hristos (Matei 24.45-51)

Matei 24.45-51: Cine este atunci robul credincios și chibzuit, pe care l-a pus stăpânul său peste servitorii săi, ca să le dea hrana la timp? Fericit este robul acela pe care stăpânul lui, când va veni, îl va găsi făcând așa. Adevărat vă spun că îl va pune peste toată averea lui. Dar, dacă robul acela rău va zice în inima lui: «Stăpânul meu întârzie să vină», și va începe să-i bată pe cei împreună-robi cu el și va mânca și va bea cu bețivii, domnul acelui rob va veni într-o zi în care el nu așteaptă și într-un ceas pe care nu-l știe; și îl va tăia în două și îi va rânduia partea cu cei fățarnici; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Să ne concentrăm acum asupra unor detalii din prima parabolă. Este o scenă în care stăpânul casei lipsește, iar servitorii sunt testați în privința credincioșiei lor. Parabola sugerează că în casă există două feluri de servitori, care există în același timp: un „rob credincios și chibzuit” și un „rob rău”. În timpul absenței Domnului, casa lui Dumnezeu va fi caracterizată de un astfel de amestec: cei care sunt autentici și cei care nu sunt.

Ceea ce găsim la „robul” credincios ar trebui să caracterizeze astăzi pe fiecare credincios adevărat din casa lui Dumnezeu (Matei 24.45-47). Robul credincios se așteaptă ca stăpânul său să se întoarcă în orice moment, iar acest lucru îl motivează să facă cu credincioșie serviciul pentru stăpânul său. Aceasta înseamnă că avem în față iminenta venire a Domnului (răpirea). Atunci când ea stă luminoasă în fața sufletelor noastre, suntem motivați să trăim cu credincioșie pentru El în timpul absenței Sale.

Robul credincios se ridică și dă familiei „hrana la timpul potrivit”. Aceasta înseamnă că el este ocupat cu slujirea prin Cuvântul lui Dumnezeu. Dragi creștini credincioși, exact asta vrea Dumnezeu să facem în timpul absenței Domnului. Dar noi nu suntem în stare să le oferim oamenilor hrană spirituală (adevărul) dacă nu am cules-o noi înșine mai întâi! Așadar, trebuie să petrecem timp cu Cuvântul lui Dumnezeu pentru a aduna hrană pentru sufletele noastre, astfel încât să o putem oferi altora.

Observă, de asemenea: se spune că robul credincios i-a hrănit pe cei din casa stăpânului său „la timpul potrivit”. Aceasta vorbește despre necesitatea de a fi în părtășie cu Domnul, pentru a ști când să dăm ceea ce am adunat. *Una* este să ai carne în casă și alta este să ai înțelepciunea de a ști când și cum să o distribuie. Domnul adaugă că va exista o răsplată pentru o astfel de credincioșie. Celor care au slujit în acest fel li se vor atribui poziții de conducere în Împărăția lui Dumnezeu (Luca 19.16-19). Acest lucru se va întâmpla la arătarea Domnului.

Apoi, Domnul Isus vorbește despre „robul rău” în timpul absenței Sale. Din ultimul verset al capitolului (Matei 24.51) putem vedea că o astfel de persoană este doar un mărturisitor și nu este deloc mântuită. Ea se află în casă și ocupă locul de slujitor, dar nu este un credincios adevărat. Astăzi, mulți din creștinism se declară creștini într-un fel sau altul, dar nu au fost niciodată mântuiți.

Trei lucruri îl caracterizează pe robul rău:

- În primul rând, el spune: „Stăpânul meu întârzie să vină” (Matei 24.48). Observă: El nu

neagă faptul venirii stăpânului său, ci mai degrabă apropierea acestei veniri. El nu spune: „Stăpânul meu nu va veni”. El spune: „Este încă mult timp de acum încolo!” Aceasta îi descrie pe cei care cunosc adevărul despre venirea Domnului ca doctrină, dar a căror viață arată că au renunțat la iminența venirii. Astăzi, mulți slujitori răi merg chiar mai departe și abandonează doctrina venirii Domnului (răpirea). Ei spun clar că Domnul nu vine - că ar fi o greșeală să credem că El vine!

- În al doilea rând, robul rău începe „să-i bată pe cei împreună-robi cu el” (Matei 24.49a). Aceasta descrie un duh de condamnare, care îi atacă pe slujitorii Domnului, criticându-i poate pentru activitatea lor. El devine proverbialul „critic de fotoliu”. O astfel de persoană este plină de critici la adresa fraților săi, dar nu face nimic sau prea puțin.
- În al treilea rând, el „mănâncă și bea cu bețivii” (Matei 24.49b). Aceasta vorbește despre respingerea separării de rău. El are părtășie „cu” oamenii acestei lumi, care sunt „îmbătați” de plăcerile lumii.

Aceste trei lucruri caracterizează falsa mărturisire din creștinismul de astăzi. Este trist, dar mulți creștini dragi se caracterizează prin aceleași lucruri, chiar dacă sunt credincioși adevărați. Acest lucru arată că putem fi afectați de marea apostazie. Creștinii adevărați nu pot niciodată să cadă din credință - adică să abandoneze complet creștinismul - dar pot fi purtați de curentul apostaziei și pot abandona anumite doctrine și practici. De exemplu, mulți creștini adevărați au îmbrățișat învățătura conform căreia răpirea este o idee falsă. Teologii legământului, de exemplu, învață acest lucru - și mulți dintre ei sunt credincioși adevărați.

Parabola a II-a: Vegherea în timpul absenței lui Hristos (Matei 25.1-13)

În această a doua pildă a celor „zece fecioare”, Domnul vorbește despre venirea Sa ca „Mire”. Se subliniază necesitatea de a veghea în timpul absenței Sale. Încă o dată: nu este menționată venirea Sa ca Fiu al Omului. [...] Aspectul venirii Domnului aici este din nou răpirea.

În această pildă, Domnul menționează patru perioade de timp distincte care marchează timpul absenței Sale în epoca actuală. Aceste patru perioade acoperă întreaga perioadă a istoriei Bisericii creștine pe pământ:

- Ele „au ieșit” (Matei 25.1). Aceasta se referă la vremea apostolilor, când credincioșii au ieșit pentru prima dată din tabăra iudaismului (Evrei 13.13) și din legăturile lor lumești (1. Tesaloniceni 1.9).
- „Toate au așipit și au adormit” (Matei 25.5). Aceasta marchează o altă perioadă din istoria bisericii în care întreaga mărturie creștină a adormit în ceea ce privește așteptarea venirii Domnului. Acest lucru s-a întâmplat la scurt timp după apostoli și a continuat de-a lungul secolelor până în Evul Mediu întunecat.
- „Dar la miezul nopții a fost un strigăt” (Matei 25.6). Aceasta se referă la o trezire, care a avut loc în secolul al XIX-lea, când a existat o trezire în lumea creștină cu privire la revenirea Domnului.
- „A venit mirele” (Matei 25.10). Acesta este momentul pe care (sper) îl așteptăm cu toții: Răpirea! Aceasta va încheia istoria Bisericii creștine în lume, iar noi vom fi răpiți în ceruri.

Să privim primele trei versete:

Matei 25.1-3: Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care, luându-și candelile, au ieșit în întâmpinarea mirelui. Și cinci dintre ele erau chibzuite, și cinci nechibzuite. Cele nechibzuite și-au luat candelile și n-au luat untdelemn cu ele, ...

Aici trei lucruri caracterizează Biserica primară:

- În primul rând, se spune că „și-au luat candelile”. O candelă reprezintă mărturisirea. Aceasta se referă la mărturia strălucitoare pe care o aveau în fața lumii la acea vreme. Era o manifestare a credinței lor.
- În al doilea rând, se spune că „au ieșit”. Aceasta vorbește despre separare. Ei au ieșit din tabăra iudaismului și din legăturile lor lumești (Evrei 13.13; 1. Tesaloniceni 1.9).
- În al treilea rând, se spune că „au ieșit în întâmpinarea mirelui”. Acest lucru vorbește despre așteptare. Ei aveau în fața sufletelor lor speranța venirii Domnului.

A existat o manifestare, o punere deoparte (separare) și o așteptare. Aceasta este ceea ce a caracterizat Biserica primară.

Erau zece fecioare, dar, „cinci dintre ele erau chibzuite și cinci erau nechibzuite” (Matei 25.2). Fecioarele chibzuite aveau „untdelemn” în candelă, dar celelalte nu aveau. Aceasta înseamnă că unii au fost mântuiți și pecetluiți cu Duhul Sfânt, dar alții nu. Acesta este, de asemenea, un exemplu al amestecului care există astăzi între creștini.

Matei 25.4-6: ... dar cele chibzuite au luat untdelemn în vasele lor, odată cu candelile lor. Dar mirele întârziind, ele au ațipit toate și au adormit. Dar la miezul nopții a fost un strigăt: «Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!»

Această stare fericită nu a durat mult timp; toate „au ațipit și au adormit” (Matei 25.5). Biserica a obosit în așteptarea venirii Domnului și a fost influențată de lume, ceea ce a făcut-o să piardă din vedere venirea Lui. A se observa: mai întâi au ațipit și apoi au adormit. Aceasta arată că a fost o stare care a cuprins treptat Biserica.

Apoi, în secolul al XIX-lea, a avut loc o lucrare suverană a lui Dumnezeu: A existat o renaștere a adevărului despre venirea Domnului și a multor adevăruri conexe. La miezul nopții s-a strigat: „Iată, Mirele!”. Oamenii s-au trezit și și-au dat seama că Domnul va veni! A existat o adevărată alarmă în rândul creștinilor și mulți au început să studieze profeția. Pe măsură ce cercetau subiectul evenimentelor viitoare din Cuvântul lui Dumnezeu, au aflat că Biserica nu făcea parte din profeție. Au aflat că Biserica nu aparține pământului, ci că ea are o chemare și un destin ceresc. Ei și-au dat seama că Domnul ar putea veni în orice moment să ia Biserica în ceruri, deoarece nu exista nicio profeție care trebuia să se împlinească în prealabil.

Unele traduceri spun: „Iată, Mirele vine!”. Însă, cuvântul „vine” a fost adăugat mai târziu. Aceasta face ca venirea Sa să fie mai mult un eveniment. Totuși, ideea este mai degrabă că vine o *Persoană*: Domnul Isus Hristos! Ar trebui să se citească pur și simplu: „Iată, Mirele!”. Acest lucru redă mai bine spiritul vremii de atunci. Oamenii nu așteptau doar un eveniment, ci

venirea *Domnului!* De asemenea, chemarea îi îndemna să „iasă în întâmpinarea Lui”. Acest lucru înseamnă că a existat un exercițiu de întoarcere la poziția lor inițială - în afara taberei și a lumii. Ei au părăsit toate asociațiile eclesiastice și seculare cu care fuseseră în legătură și au așteptat venirea Domnului.

În versetele următoare vedem ce se întâmpla în această perioadă în mărturia creștină în ansamblul ei:

Matei 25.7-13: Atunci toate fecioarele acelea s-au ridicat și și-au pregătit candelile. Și cele nechibzuite au spus celor chibzuite: «Dați-ne din untdelemnul vostru, pentru că ni se sting candelile». Dar cele chibzuite le-au răspuns, zicând: «Nu, ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; mergeți mai bine la cei care vând și cumpărați-vă». Dar, pe când mergeau ele să cumpere, a venit mirele; și cele care erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa a fost închisă. După aceea au venit și celelalte fecioare, spunând: «Doamne, Doamne, deschide-ne!» Dar el, răspunzând, a zis: «Adevărat vă spun, nu vă cunosc». Vegheați deci, pentru că nu știți ziua, nici ceasul.

A fost o adevărată agitație pentru a se pregăti pentru întâlnirea cu mirele. Mulți au descoperit că nu aveau „untdelemn” în candelile. Îndemnul celor „chibzuiți” către cei „nechibzuiți” a fost: „Mai bine mergeți la vânzători și cumpărați-vă”. Aceasta se referă la marile eforturi care au fost făcute pentru a predica Evanghelia. Evanghelia a fost propovăduită liber și mulți au fost mântuiți. Cumpărarea ar vorbi despre un act personal de credință cu Tatăl și cu Fiul, prin care ei ar fi mântuiți și pecetluiți cu Duhul lui Dumnezeu locuind în ei, despre care vorbește „untdelemnul” (compară cu Isaia 55.1-3). Celor nechibzuiți li s-a spus: „Cumpărați-vă!”. Toți cei care sunt mântuiți trebuie să aibă o relație personală cu Domnul Însuși. Nu este posibil să cumperi pentru o altă persoană.

Apoi a venit momentul fericit, dar solemn, când a venit mirele și „cele care erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa a fost închisă” (Matei 25.10). Cele care au fost nechibzuite și nepregătite când a venit mirele, au plecat cu mâinile goale. Mai târziu au venit strigând: „Doamne, Doamne, deschide-ne!”, dar era prea târziu (Matei 25.11)! De cinci ori în Sfânta Scriptură găsim expresia „Doamne, Doamne”; întotdeauna se referă la mărturisiri de formă (Matei 7.21; 7.22; 25.11; Luca 6.46; 13.25).

Parabola a III-a: Utilitatea în timpul absenței lui Hristos (Matei 25.14-30)

În prima pildă a fost vorba despre *credincioșie*, în a doua despre *veghere* și în a treia despre *folosul* slujirii. Noi vrem să fim credincioși, veghetori și folositori în timpul absenței lui Hristos.

Matei 25.14-30: Pentru că este ca un om care, plecând din țară, i-a chemat pe robii săi și le-a încredințat averea lui; și unuia i-a dat cinci talanți, altuia doi și altuia unul: fiecăruia după puterea lui; și îndată a plecat din țară. Și cel care primise cei cinci talanți s-a dus, a lucrat cu ei și a câștigat alți cinci talanți. Tot astfel și cel care primise cei doi a câștigat alți doi. Dar cel care primise unul s-a dus și a săpat în pământ și a ascuns banul stăpânului său. Și, după mult timp, stăpânul robilor acelora vine și se socotește cu ei. Și cel care primise cei cinci talanți s-a apropiat și a adus alți cinci talanți, spunând:

«Doamne, mi-ai încredințat cinci talanți; iată, am câștigat alți cinci talanți». Stăpânul său i-a spus: «Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău». Și cel care primise cei doi talanți s-a apropiat și el și a spus: «Doamne, mi-ai încredințat doi talanți; iată, am câștigat alți doi talanți». Stăpânul său i-a spus: «Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău». Și cel care primise un talant, apropiindu-se și el, a spus: «Doamne, te știam că ești om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni de unde n-ai vânturat; și, temându-mă, m-am dus și am ascuns talantul tău în pământ; iată, ai ce este al tău». Și stăpânul său, răspunzând, i-a spus: «Rob rău și leneș, știai că secer unde n-am semănat și adun de unde n-am vânturat; se cuvenea deci ca tu să depui banul meu la schimbătorii de bani și eu, venind, aș fi luat ce este al meu cu dobândă. Luați-i deci talantul și dați-l celui care are cei zece talanți. Pentru că oricui are i se va da și va avea din belșug, dar de la cel care nu are, și ceea ce are i se va lua. Și aruncați pe robul nefolositor în întunericul de afară. Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților».

În prima pildă este vorba despre slujirea *în interiorul* casei lui Dumnezeu; în această pildă este vorba despre slujirea *în afara* casei.

Această pildă are a face cu exercitarea darului nostru în timpul absenței Domnului. „Omul, care a călătorit în afara țării” este Domnul Însuși, care a fost luat de pe această scenă prin moarte și S-a înălțat la cer (Faptele apostolilor 1.9-11). La plecare, omul a dat „unuia ... cinci talanți, altuia doi, altuia unul, fiecăruia după puterea lui” (Matei 25.15). În absența sa, ei trebuiau să facă comerț cu ei, iar la întoarcerea sa, el urma să ceară socoteală de activitatea lor.

Există două lucruri aici: „capacitate (putere)” și „talente”. „Capacitățile” sunt aptitudinile noastre intelectuale naturale, pe care Dumnezeu ni le dă de la naștere și le imprimă în personalitatea noastră. Dumnezeu, prin providența Sa, alege pe fiecare dintre noi și îl modelează în acest fel cu mult înainte de a fi mântuit.

Când devenim mântuiți, Duhul Sfânt ne dă un dar spiritual pentru a putea sluji Domnului în locul în care El ne-a așezat. „Talentele” vorbesc despre aceste daruri spirituale. Poate fi un dar pentru evanghelizare, păstorire sau pentru a da învățătură (Efeseni 4.11), sau poate ceva mai puțin distinctiv, cum ar fi „ajutorarea” (1. Corinteni 12.28) sau practicarea „millei” (Romani 12.8).

Vedem aici înțelepciunea suverană a Stăpânului care distribuie darurile în așa fel încât acestea să corespundă abilităților naturale ale slujitorului. Cineva care este în mod natural sociabil și vorbăreț, de exemplu, ar putea primi darul de evanghelist. Este puțin probabil ca Domnul să dea un astfel de dar cuiva care este în mod natural rezervat și nu are abilități de comunicare.

În 1. Petru 4.10,11 găsim din nou această diferențiere: „Fiecare, după cum a primit un dar, slujind cu el unii altora, ca buni administratori ai harului felurit al lui Dumnezeu. Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, să fie ca din puterea pe

care o dă Dumnezeu, pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu prin Isus Hristos, ale Căruia sunt gloria și puterea, în vecii vecilor! Amin.”

Menționez acest lucru pentru că mulți creștini credincioși din ziua de azi nu înțeleg ce este un dar și îl confundă cu o abilitate naturală. Să luăm, de exemplu, pe cineva care poate arunca o minge de fotbal foarte departe. Oamenii îi vor spune: „Oh, asta e darul tău!”. Așa că îi vine ideea că este chemat să fie jucător profesionist de fotbal pentru a-L sluji pe Domnul. Poate că un alt creștin credincios este foarte bun la cântat sau la muzică. Oamenii îi vor spune: „Asta e darul tău, frate!” Așa că este încurajat să intre în industria de divertisment și să facă o carieră acolo. Ca urmare, vedem creștini implicați în tot felul de activități, despre care eu nu cred că Domnul a vrut să-i conducă la ele. Avem creștini la Hollywood, avem creștini în Liga Super Bowl, etc. Ei doar ajută sistemul lumii să distragă atenția și să-i distreze pe oameni în timp ce aceștia sunt în drum spre iad! Cum poate un muzician creștin neprihănit să cânte într-o formație de dans, care toată seara îi ajută pe oameni să danseze fericiți în iad?

Este de necrezut: adevărații credincioși sunt reduși la a distra oamenii acestei lumi în timp ce aceștia se îndreaptă fără să gândească spre o eternitate pierdută! Acest lucru îmi amintește de Ghehazi, care s-a dovedit lacom și a fost dat afară din slujba sa pentru Domnul (2 Împărați 5.20-27). Mai târziu, el l-a distrat pe regele neevlavios cu povestiri despre lucrurile uimitoare pe care le-a făcut Elisei (2 Împărați 8.4,5)! Acest lucru se întâmplă astăzi în lumea creștină, din cauza unei învățături proaste și, probabil, a unei mari cantități de egoism și patimă după glorie.

Slujitorii credincioși s-au dus și au „lucrat” cu talanții și au „câștigat” mai mult (Matei 25.16,17). Acest lucru nu înseamnă că primim și un alt dar atunci când Îl slujim pe Domnul cu darul nostru, ci că darul nostru trebuie dezvoltat. Cu cât ne exersăm mai mult darul, cu atât mai mult acesta va crește și cu atât mai eficienți vom fi în slujirea noastră.

Apoi se spune: „Și după mult timp, stăpânul robilor acelora vine” (Matei 25.19). „Mult timp” se referă la întreaga perioadă de absență a Domnului - perioada de aproximativ două mii de ani a Bisericii creștine. Revenirea stăpânului vorbește, desigur, despre venirea Domnului: despre răpire. Apoi slujitorii sunt adunați și chemați să dea socoteală. Aceasta vorbește despre scaunul de judecată al lui Hristos, când viața și slujirea noastră vor fi analizate și vom fi răsplătiți în consecință (Romani 14.10; 1. Corinteni 3.12-15; 4.5; 2. Corinteni 5.10). Lucrul minunat este că Domnul nu răsplătește în funcție de mărimea darului. Acest lucru nu ar fi corect, deoarece unii au primit de la început mai multe talente decât alții. Ei sunt răsplătiți în funcție de modul în care au folosit cu bunăvoință și sârguință ceea ce le-a fost dat în mâini. Dacă îmulțesc ceea ce au primit, vor fi răsplătiți pe măsură. Oricine a lucrat potrivit cu capacitatea pe care i-o dăduse Domnul va primi lauda: „Stăpânul său i-a spus: «Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău.»” (Matei 25.21,23).

Omul care și-a „ascuns” talantul în pământ este doar un fals mărturisitor în mărturia creștină. Ne putem da seama de faptul că nu a fost mântuit, prin aceea că a fost aruncat în „întunericul de afară” (Matei 25.30). O dificultate, pe care unii o au cu acest lucru, este că el a primit un talent (un dar). Dar adevărul este că Dumnezeu dă anumite manifestări exterioare ale Duhului

tuturor celor care se află în casa lui Dumnezeu, fie că sunt sau nu mântuiți. În acest sens, toți cei din casa lui Dumnezeu au primit un dar. Amintește-ți că Duhul lui Dumnezeu locuiește astăzi nu numai *în* credincioșii, ci și *printre* ei (Ioan 14.17; Faptele apostolilor 2.1-4). Duhul lui Dumnezeu se află în casa lui Dumnezeu, acolo unde există un amestec de credincioși și necredincioși, iar cei care sunt doar mărturisitori, care se află acolo, sunt părtași în exterior la Duhul lui Dumnezeu (Evrei 6.4).

Domnul dă un exemplu în Matei 7.21-23 despre cineva care avea un dar, dar nu era mântuit. Iuda este și el un exemplu în acest sens (Faptele apostolilor 1.17): el a predicat, a scos demoni și a vindecat oameni, dar s-a pierdut (Ioan 6.70; Faptele apostolilor 1.25). Stăpânul casei îi consideră responsabili pe astfel de oameni, pentru că ei, prin mărturisirea lor, s-au prezentat că sunt slujitori și sunt considerați ca atare, deși nu sunt mântuiți. Cea mai mare judecată va veni asupra celor care au avut cea mai mare măsură de lumină și privilegii, dar nu s-au comportat ca atare (Luca 12.47,48)!

Tradus de la: [Die Ölbergrede in Matthäus 24 und 25 \(2\)](#)

Tradus din *The Olivet Discourse (Matthew 24–25): The Lord's Coming in Relation to Israel, Christendom, and the Gentile Nations*,

E-Book-Version 1.1, August 2019;

după o prelegere ținută în Regina, Saskatchewan (Kanada), August 2006.

Traducere: Ion Simionescu